

Esettanulmány

Másokat bántva magunk is károsodunk

1993. tavaszán Abortusz és gyermekbántalmazás utáni kezelés címmel terapeutákat képző tanfolyam volt Budapesten a Népjóléti Minisztériumban. A foglalkozásokat maguk a metódust kikísérletező szerzők, dr. Philip G. Ney és dr. Marié Peeters tartották.

Mint résztvevő, nem is jelentkeztem volna, csak mint terapeuta érdekelt, hiszen a tanfolyam előtt azt gondoltam magamról, hogy a gyermekbántalmazáshoz semmi közöm nincs, az abortuszhoz is „csak” annyi, hogy – szülész-nőgyógyász lévén – a munkám kapcsán korábban rengeteg abortuszt végeztem, de amint a helyzet úgy alakult, hogy ez alól kivonhattam magam, meg is tettem, és látszólag sikeresen el is rendeztem magamban az ezzel kapcsolatos büntudatot. Mint kiderült, ezt rosszul gondoltam. Az öt munkanapos, intenzív munka során meggyőződünk, hogy az abortusznak és a gyermekbántalmazásnak egymáshoz szervesen köze lehet. A csoportban férfiak is voltak, rajtuk ugyanazt láttam, amit magamon éreztem, pedig ők még csak nőgyógyászok sem voltak, és természetesen abortuszuk sem volt. Mint minden, analitikus alapokon nyugvó kezelés, nehéz percek, órákat hozott mindannyiunknak, de megtisztított, és, legalábbis nekem, az azóta eltelt időben gyakran visszaköszön jótékony hatása.

Szeretném, ha személyes beszámolómmal senkit nem riasztanék el attól, hogy ezen a fajta csoportmunkán résztvegyen. Nagyon ajánlom azoknak, akik hivatásszerűen gyerekekkel, szülőkkel foglalkoznak, és a gyakorló szülőknek is. Szinte kötelezőnek érzem azok számára, akik veszélyeztetett helyzetben élő gyerekekkel foglalkoznak, valamint a szülész-nőgyógyászoknak, a szülészeti intézményekben dolgozó személyzetnek, és – tulajdonképpen egyénileg mindenkinek.

Az Eleven remény című kézikönyv alapján (a mű eredeti címe: Hope Alive Postabortion and Abuse Treatment. A Training Manual for Therapists by Philip G. Ney, M.D., F.R.C.P/C/, R. Psych. and Marié Peeters, M.D., kézirat gyanánt közreadta a Pro Life Alapítvány és az Élet Mentálhigiénés Egyesület, 1993. Budapest) egy rövid ízelítőt szeretnék adni a dolog jellegéről és menetéről.

Korunk egyik legelterjedtebb, legmélyebb tragédiája a gyermekek bántalmazása. Mind az abortusz, mind pedig a gyermekbántalmazás a világ súlyos, megoldatlan konfliktusait jelzik. Mindkettőben az emberiség gyerekekkel szembeni örök ambivalenciája nyilvánul meg. A gyermekeket okolják a család nehézségeiért, ugyanakkor tőlük várják a problémák megoldását is. Ők egyidejűleg a család legdédelgetettebb tulajdonai és legkézenfekvőbb irritáló tényezői is.

A gyermek bántalmazása, megölése mély, csaknem helyrehozhatatlan kárt okoz a családokban. A kár mindig exponenciális. A gyermekek ellen elkövetett bűn mindig hat az elkövetőre is, mivel az élet kötelékében mindnyájan összetartozunk. Nem lehet megbántanunk senkit sem úgy, hogy magunk is ne károsodnánk. A gyermekbántalmazás erősíti mind a férfiakban, mind a nőkben a gyermekek abortálására való hajlamot. Az abortusz pedig, vélekedések szerint, gyöngítve az érző, védelmezőszülői magatartást, növelheti a gyermekbántalmazásra és a gyermekek elhanyagolására irányuló hajlamot. A szerzők legfőbb

vágya, hogy megvédjék a gyermekeket azáltal, hogy megpróbálják orvosolni azoknak a problémáknak a gyökerét, amelyek sebezhető bűnbakokká teszik őket.

Geréb Ágnes